

"2 Tim. 3:16-17: 16 Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; 17 Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust.

Hoor je wat ik hoor?

Door: Pastor Kevin Sadler

"2 Kon. 6:24-25: 24 En het geschiedde daarna, dat Benhadad, de koning van Syrië, zijn gehele leger verzamelde, en optoog, en Samaria belegerde.

25 En er werd grote honger in Samaria; want ziet, zij belegerden ze, totdat een ezelskop voor tachtig zilverlingen was verkocht, en een vierendeel van een kab duivenmest voor vijf zilverlingen.

In de dagen van het leven en de bediening van de profeet Elisa mobiliseerde de koning van Syrië, Benhadad II, zijn hele leger en voerde een grootschalige invasie in Israël uit. De Syriërs waren zo succesvol dat ze tot ver in het land Israël doordrongen en Samaria, de hoofdstad van het noordelijke koninkrijk Israël, belegerden. In Samaria waren de koning van Israël en alle oudsten van de stad.

Dagelijks leven in een belegerde stad

De Syriërs omsingelden de stad en verhinderden dat alle zaken en handel de stad binnenkwamen of verlieten. Niemand durfde het te verlaten, net zoals niemand het durfde binnen te gaan, zonder gevangengenomen of ter dood gebracht te worden. Door de stad af te sluiten van al haar voorraden en benodigdheden, zou de bevolking uiteindelijk uitgehongerd worden en zich overgeven.

En we leren uit vers 25 dat de wurggreep van het beleg resulteerde in een wanhopige hongersnood die Samaria in zijn greep hield. Als we echt honger hebben, zeggen we misschien: "Ik heb zo'n honger, ik zou wel een paard op kunnen eten!" Door de geschiedenis heen zijn mensen echter veel wanhopiger geworden in hun honger. En we zien zulke omstandigheden voor de inwoners van Samaria tijdens dit beleg.

Een ezel was volgens de wet van Mozes een onrein dier en mocht onder geen beding gegeten worden. Maar die in Samaria waren zo wanhopig op zoek naar voedsel dat ze de wet negeerden, en de kop van een ezel, en de minst voedzame, meest weerzinwekkende en goedkoopste delen van dit dier, werd een zeer gewaardeerde handelswaar en verkocht voor tachtig sikkels, of ongeveer twee pond zilver. Niet alleen dat, maar "het vierde deel van een kab (= maat voor droge waren) van duivenmest" werd verkocht "voor vijf zilverstukken" (2 Koningen 6:25). Duivenmest, of uitwerpselen van vogels, zou natuurlijk ook niet schoon zijn geweest om te eten. En een halve liter duivenpoep verkocht voor vijf sikkels of twee ons zilver.

De koning van Israël, koning Joram, gaf de profeet Elisa de schuld van de benarde toestand van Samaria en van het nalaten iets te doen om de situatie te verlichten. En dus zwoer de koning om Elisa te doden, zie 2 Koningen 6:26-31:

"26 En het geschiedde, als de koning op den muur voorbijging, dat een vrouw tot hem riep, zeggende: Help mij, heer koning!

27 En hij zeide: De Heere helpt u niet; waarvan zou ik u helpen? Van den dorsvloer of van de wijnpers?

28 Verder zeide de koning tot haar: Wat is u? En zij zeide: Deze vrouw heeft tot mij gezegd: Geef uw zoon, dat wij hem heden eten, en morgen zullen wij mijn zoon eten.

29 Zo hebben wij mijn zoon gezoden, en hebben hem gegeten; maar als ik des anderen daags tot haar zeide: Geef uw zoon, dat wij hem eten, zo heeft zij haar zoon verstoken.

30 En het geschiedde, als de koning de woorden dezer vrouw gehoord had, dat hij zijn klederen scheurde, also hij op den muur voortging; en het volk zag, dat, ziet, een zak van binnen over zijn vlees was.

31 En hij zeide: Zo doe mij God, en doe zo daartoe, indien het hoofd van Elisa den zoon van Safat, heden op hem zal blijven staan!

Toen de koning echter naar het huis van Elisa kwam, profeteerde Elisa dat God binnen 24 uur de situatie in Samaria volledig zou omdraaien.

“2 Kon. 7:1: Toen zeide Elisa: Hoort het woord des Heeren; zo zegt de Heere: Morgen omtrent dezen tijd zal een maat meelbloem verkocht worden voor een sikkal, en twee maten gerst voor een sikkal, in de poort van Samaria.

Elisa vertelde de koning het woord van de Heer dat op wonderbaarlijke wijze de hongersnood in één dag zou eindigen. De voorraden zouden dan overvloedig zijn; er zou zowel gerst- als fijn tarwemeel zijn, dat de volgende dag voor opmerkelijk lage prijzen zou worden verkocht: zeven liter meel zou voor één sjekel worden verkocht, net als veertien liter gerst.

Doen of sterven

“2 Kon. 7:3-9: 3 Er waren nu vier melaatse mannen voor de deur der poort; die zeiden, de een tot den ander: Wat blijven wij hier, totdat wij sterven?

4 Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen, zo is de honger in de stad, en wij zullen daar sterven, en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven; nu dan, komt, en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven; en indien zij ons doden, wij zullen maar sterven.

5 En zij stonden op in de schemering, om in het leger der Syriërs te komen. Toen zij aan het uiterste van het leger der Syriërs kwamen, ziet, toen was er niemand.

6 Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft; zodat zij zeiden de een tot den ander: Zie, de koning van Israel heeft tegen ons gehoord de koningen der Hethieten, en de koningen der Egyptenaren, om tegen ons te komen.

7 Derhalve hadden zij zich opgemaakt, en waren in de schemering gevloeden, en hadden hun tenten gelaten, en hun paarden, en hun ezelen, het leger gelijk als het was; en waren gevloeden om huns levens wil.

8 Als nu deze melaatsen aan het uiterste des legers kwamen, zo gingen zij in een tent, en aten en dronken, en namen van daar zilver, en goud, en klederen, en gingen henen, en verborgen het; daarna keerden zij weder, en kwamen in een andere tent, namen van daar ook, en gingen henen, en verborgen het.

9 Toen zeiden zij, de een tot den ander: Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil. Indien wij vertoeven tot den lichten morgen, zo zal ons de ongerechtigheid vinden; daarom nu, komt, laat ons gaan, en dit aan het huis des konings boodschappen.

Het tafereel verschuift van binnen de stad naar vier melaatsen net buiten de poorten van Samaria. Gewone mensen van de stad leden honger, en deze vier zieke mannen leden nog meer. Het waren verschoppelingen die vanwege hun ziekte buiten de stad werden gehouden, en het waren waarschijnlijk bedelaars die afhankelijk waren van liefdadigheid. Ze stierven, niet alleen door het rotten van hun vlees, maar ook door honger. Niemand in Samaria had eten om met hen te delen. Deze mannen bevonden zich in een buitengewoon wanhopige situatie en daarom besloten ze wanhopige maatregelen te nemen.

De vier mannen spraken met elkaar en redeneerden dat als ze zouden proberen de stad in te gaan, ze zouden sterven, omdat daar geen eten was. Als ze bij de poort bleven en niets deden, zouden ze sterven, omdat niemand in de stad genoeg eten had om met hen te delen. Als ze hun kans waagden en naar de Syriërs gingen, zouden ze daar misschien ook sterven, maar het zou beter zijn om snel te sterven door het zwaard dan langzaam te sterven van de honger. Maar als ze naar de Syriërs gingen, wie weet, zouden ze misschien medelijden krijgen; de Syriërs zouden ze kunnen voeden zodat ze konden leven.

Nadat ze al hun opties hadden afgewogen, kwamen ze tot de conclusie dat ze niets te verliezen hadden door naar het Syrische kamp te gaan waar voedsel in overvloed was. Hun gedachte was dat het beter was om te sterven terwijl ze het probeerden! Dus stemden ze er allemaal mee in om naar de Syriërs te gaan en om genade te smeken.

De volgende ochtend vroeg, terwijl het schemerde, stonden ze op en gingen op weg naar de Syriërs. Kruip nu even in de sandalen van één van deze mannen. Toen ze het Syrische kamp naderden, zagen ze de tenten van een afstand. Toen ze dichterbij kwamen, zagen ze de paarden en ezels, nog steeds vastgebonden, maar ze zagen geen bewakers; in feite zagen ze zelfs niet één enkele Syriër.

Voorzichtig vervolgden ze hun weg naar het kamp. Er brandden nog steeds kampvuren. Het is stil - te stil. Nadat ze eindelijk aan de andere kant van het stille kamp waren gekomen, verzamelde één van hen de moed om de flap van één van de tenten terug te trekken. Ze gluurden allemaal naar binnen, maar er was niemand. Maar in die tent waren grote schatten aan eten, drinken, kleding, goud en zilver. En binnen het hele kamp was er grote overvloed. Deze melaatsen keken elkaar aan en realiseerden zich: "We hebben rijkdommen gevonden!"

Een alarmerend geluid

Vers 6 vertelt ons de reden dat het Syrische kamp leeg was:

"2 Kon. 7:6: 6 Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft;.....".

In het verslag dat hier onmiddellijk aan voorafging, had God de dienaar van Elisa in staat gesteld het grote leger van de Heer op de berg van Dothan te ZIEN: de vurige paarden en wagens (zie 2 Koningen 6:17). Hier in Samaria zien we dat God het Syrische leger in staat stelde ongeziene, bovennatuurlijke wagens van vuur en paarden te HOREN.

"2 Kon. 6:17: En Elisa bad, en zeide: Heere, open toch zijn ogen, dat hij zie! En de Heere opende de ogen van den jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagenen rondom Elisa.

In het vroege ochtendlicht beangstigde de Syriërs het horen van de geluiden van aanstormende paardenhoeven, naderende wagenwielen en het marcheren van een enorme troepenmacht voetsoldaten in de buurt van het kamp. Door het volume en de intensiteit van de geluiden geloofden ze dat het oprukkende leger zelfs groter was dan het hunne. En het enige leger dat zo groot was, was dat van de Egyptenaren, of de Hethieten, of misschien zelfs van beide, en dus dachten de Syriërs dat de koning van Israël hen had ingehoord, zie 2 Koningen 7:6:

“Want de Heere had het heir der Syriërs doen horen een geluid van wagenen, en een geluid van paarden, het geluid ener grote heirkraft; zodat zij zeiden de een tot den ander: Zie, de koning van Israël heeft tegen ons gehoord de koningen der Hethieten, en de koningen der Egyptenaren, om tegen ons te komen.

Er was geen tijd om de situatie rustig te beoordelen of een tegenaanval te organiseren. Gealarmeerd door het geluid en de gedachte aan een enorme militaire macht die op hen neerdaalde, raakten alle Syriërs in paniek, renden, verspreidden zich, *“en hadden hun tenten gelaten, en hun paarden, en hun ezelen, het leger gelijk als het was; en waren gevloeden om huns levens wil”* (vers 7).

Niet lang daarna wandelden vier melaatsen het kamp binnen. Nadat ze het volledig verlaten hadden gevonden deden ze wat alle uitgehongerde mensen zouden hebben gedaan: ze gingen een tent binnen en aten tot ze vol zaten. Na hun maaltijd plunderden ze de tent van zijn rijkdom, brachten zijn zilver, goud en kleding mee, en toen gingen ze heen en verborgen het. Daarna gingen ze naar een tweede tent en plunderden die ook en verborgen weer wat ze hadden verzameld (zie 2 Kon. 7:8). Maar er was zoveel dat ze onmogelijk alles konden verzamelen en verbergen.

“2 Kon. 7:8: Als nu deze melaatsen aan het uiterste des legers kwamen, zo gingen zij in een tent, en aten en dronken, en namen van daar zilver, en goud, en klederen, en gingen henen, en verborgen het; daarna keerden zij weder, en kwamen in een andere tent, namen van daar ook, en gingen henen, en verborgen het.

Een aanval op het geweten

“2 Kon. 7:9: Toen zeiden zij, de één tot den ander: Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil.....”

De vier melaatsen stopten om te beraadslagen om hun situatie te beoordelen. Ze realiseerden zich dat, terwijl ze zichzelf volstopten met voedsel en rijkdom vergaarden in dit verlaten kamp, de mensen in de stad honger leden. Het was niet meer dan terecht dat ze naar de stad terugkeerden en het goede nieuws met de mensen deelden. Ze begrepen dat zwijgen en zelfzuchtig genieten van deze zegen verkeerd zou zijn. Ze hadden de verantwoordelijkheid om het goede, levensreddende nieuws met anderen te delen.

“2 Kon. 7:10: Zo kwamen zij, en riepen tot den poortier der stad, en boodschapten hun, zeggende: Wij zijn gekomen tot het leger der Syriërs, en ziet, niemand was daar, noch eens mensen stem; maar paarden aangebonden, en ezels aangebonden, en tenten, gelijk als zij waren.

De melaatsen keerden terug naar de poorten van Samaria, waar ze de "poortier van de stad" (v. 10), of de poortwachter, riepen en het goede nieuws vertelden dat het kamp van de Syriërs verlaten was. De poortwachters gaven dit rapport vervolgens door aan het huis van de koning, zie vers 11:

“En hij riep de poortiers; en zij deden de boodschap binnen in het huis des konings.

De koning vermoedde echter dat dit een valstrik was. Hij redeneerde dat de Syriërs, wetende dat Samaria aan het verhongeren was, zich hadden teruggetrokken en zich in de buurt in de velden hadden verstopt, wachtend tot de mensen van Samaria de stad uit zouden komen waar de Syriërs hen konden aanvallen, doden en de stad binnen konden vallen (zie 2 Kon. 7:12). Vanuit militair oogpunt was dit een zeer logische en redelijke verdenking, maar de koning bracht het goede nieuws niet in verband met Elisa's profetie van overvloed van de vorige dag.

"2 Kon. 7:12: En de koning stond op in den nacht, en zeide tot zijn knechten: Ik zal u nu te kennen geven, wat de Syriërs ons gedaan hebben; zij weten, dat wij hongerig zijn; daarom zijn zij uit het leger gegaan, om zich in het veld te verstoppen, zeggende: Als zij uit de stad gegaan zullen zijn, dan zullen wij hen levend grijpen, en wij zullen in de stad komen.

Elisa's profetie vervuld

Op advies van één van zijn raadgevers stuurde de koning verkenners (zie 2 Kon. 7:13-14) en tot hun verbazing vonden ze het kamp leeg. Vervolgens volgden ze de ontsnappingsroute van de Syriërs helemaal tot aan de rivier de Jordaan, 40 kilometer verderop, en vonden de grond onderweg bezaaid met de kleding en uitrusting die het leger had weggegooid toen ze vluchtten.

"2 Kon. 7:13-14: 13 Toen antwoordde een van zijn knechten, en zeide: Dat men toch neme vijf van de overige paarden, die hierbinnen overgebleven zijn (zie, zij zijn als de gehele menigte der Israëlieten, die hierbinnen overgebleven zijn; zie, zij zijn als de gehele menigte der Israëlieten, die vergaan zijn), laat ons die zenden, en zien.

14 Zij namen dan twee wagenpaarden. En de koning zond het leger der Syriërs achterna, zeggende: Gaat henen, en ziet.

Ze keerden toen terug naar Samaria en rapporteerden het aan de koning, zie vers 15:

"En zij volgden hen na tot de Jordaan toe; en ziet, de ganse weg was vol van klederen en gereedschap, die de Syriërs in hun verhaasten weggeworpen hadden. De boden nu keerden weder, en boodschapten het den koning.

De mensen van de stad gingen onmiddellijk naar buiten en plunderden de tenten. Ze vonden een overvloed aan voedsel om te eten en te verkopen in de stad, zodat, met als resultaat:

"2 Kon. 7:16: Toen ging het volk uit, en beroofde het leger der Syriërs; en een maat meelbloem werd verkocht voor een sikkil, en twee maten gerst voor een sikkil, naar het woord des Heeren.

Elisa's profetie, van de Heer, dat voedsel de volgende dag overvloedig en goedkoop zou zijn voor de mensen van Samaria, hoe ongelooflijk en vergezocht het ook leek, werd precies vervuld zoals hij had gezegd omdat God trouw is aan Zijn Woord. En God, in Zijn volmaakte wijsheid, gebruikte degenen die waren gekomen om Israël te vernietigen om het middel te zijn van haar bevrijding.

God handelde hier rijkelijk met Israël op basis van Zijn barmhartigheid en genade. Het was niet zo dat het volk van Samaria iets verdiende van God. In feite was hun onderdrukking door de Syriërs het rechtvaardige gevolg van hun ongeloof en rebellie tegen God en Zijn wet. Ze verdienden een oordeel. Maar ondanks hun zondigheid en ongehoorzaamheid bracht God een machtige verlossing teweeg.

Onze machtige bevrijding

Net als degenen in Samaria zijn we allemaal zondaars die tegen God en Zijn wet in opstand zijn gekomen en Zijn oordeel verdienen, zie Romeinen 3:10 en 23:

“10 Gelijk geschreven is: Er is niemand rechtvaardig, ook niet één;.....23 Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods;

Net zoals die Israëlieten gevangen zaten in een wanhopige situatie en stierven, zo zitten wij vast in een wanhopige situatie in onze zonden, zie Efeziërs 2:1:

“En u heeft Hij mede levend gemaakt, daar gij dood waart door de misdaden en de zonden;

Maar God heeft, door Zijn genade en barmhartigheid, gezorgd voor een machtige verlossing en heeft Zijn Zoon gegeven om voor ons te sterven, zodat we van onze zonden kunnen worden gered en het leven in Hem kunnen vinden. God gebruikte in Zijn volmaakte wijsheid wat ons zou hebben vernietigd - zonde en dood - als het middel tot onze bevrijding: Christus werd zonde voor ons, zie 2 Kor. 5:21, en door te sterven voor onze zonden en weer op te staan, redt Hij degenen die geloven.

“2 Kor. 5:21: Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.

In de wanhopige situatie van Samaria zorgde God voor een wonderbaarlijke redding, maar niemand in Samaria wist ervan. Ze dachten dat ze nog steeds gevangen zaten binnen hun stadsmuren. Maar vier mannen wisten de waarheid dat ze vrij konden zijn. Net als de vier melaatsen hebben wij, die op Christus hebben vertrouwd, de voordelen, vrijheid en milddadigheid van Gods verlossing van zonde al geleerd en ervaren. En net als de melaatsen moeten we ons iets heel belangrijks realiseren: nu hebben we een boodschap te brengen.

De melaatsen "zeiden tegen elkaar: *“Wij doen niet recht; deze dag is een dag van goede boodschap, en wij zwijgen stil”*. (2 Koningen 7:9). Met andere woorden: *“We hebben goed nieuws; we moeten het niet voor onszelf houden!”* Die vier mannen wisten dat de vijand verslagen was. Ze wisten dat de mensen in de stad gered konden worden. Ze wisten dat mensen die honger leden niet hoefden te sterven. En ze wisten dat ze zo'n geweldige, levensreddende boodschap niet voor zichzelf moesten houden.

We zijn net als die vier mannen in die zin dat we ook een levensreddende boodschap van goed nieuws hebben die we niet voor onszelf moeten houden. We zeggen tegen zondaars: *“Onze vijanden, zonde en dood, zijn verslagen. Je kunt gered worden door Christus!”* We zeggen tegen degenen die sterven in hun zonden: *“Je kunt in Christus leven!”* We zeggen tegen degenen die geestelijk honger lijden: *“Er is genoeg brood over van het Brood des levens en vertrouw op Zijn volbrachte werk”*.

Toen de koning van Israël werd verteld over het verlaten kamp en de bevrijding van Samaria, was hij sceptisch en dacht dat het een list moest zijn. Evenzo krijgen we bij velen, van wie we vertellen over redding in Christus door geloof alleen in Hem, een sceptische reactie. Ze denken dat als iets te mooi klinkt om waar te zijn, dat het waarschijnlijk ook zo is. Maar het is de waarheid van Gods Woord om alleen op Christus te vertrouwen en verlossing van onze zonden te ontvangen en het eeuwige leven te ontvangen.

Wanneer we Gods redding in Christus ontdekken, vinden we geestelijke overvloed. We hebben overvloed in Christus, door de genade van God. Wij die hebben geloofd, hebben de rijkdom van Gods genade ervaren, en God wil dat we anderen vertellen over de rijke zegeningen van genade, hoop en vergeving die in Christus zijn. Zie Efeziërs 1:3-14:

“3 Gezegend zij de God en Vader van onzen Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in den hemel in Christus.

4 Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;

5 Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelven, naar het welbehagen van Zijn wil.

6 Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in den Geliefde;

7 In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade,

8 Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid;

9 Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelven.

10 Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot een te vergaderen in Christus, beide dat in den hemel is, en dat op de aarde is;

11 In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die te voren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil;

12 Opdat wij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, wij, die eerst in Christus gehoopt hebben.

13 In Welken ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte;

14 Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid.

Melaatsheid is een beeld van zonde in de Bijbel. De melaatsen waren verschoppelingen, arm, bedelaars, en ze waren stervende. Ze hadden geen middelen en niets te bieden. Ze zijn een beeld van de geestelijke toestand van alle zondaars buiten Christus, gescheiden van God. Deze mannen beseften dat ze zouden omkomen als ze niets deden. Hun enige hoop was om te gaan en om genade te vragen.

Evenzo, als u als zondaar niets doet, zult u in uw zonden omkomen. Uw enige hoop is om naar Christus te gaan en genade te ontvangen (Zie Titus 3:5). Als u dat doet en u vertrouwt op Hem als uw Verlosser, zult u leven, en bevrijding en overvloed aan zegen in Hem vinden.

“Titus 3:5: Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing des Heiligen Geestes;